

מ"ת 5138/11/18 - הישאם בשר נגד מדינת ישראל, שלוחת תביעות תעבורה חדרה

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

מ"ת 5138-11-18 מדינת ישראל נ' בשר(אסיר)

בפני	כבוד השופטת עידית פלד
מבקש	הישאם בשר
	ע"י ב"כ עו"ד נחמי פיינבלט
נגד	מדינת ישראל
משיבה	שלוחת תביעות תעבורה חדרה

החלטה

בפני בקשה לעיון חוזר לפיה מבוקש לבטל מעצר באיזוק אלקטרוני בו נתון המבקש ולהותיר מעצר בית לילי בלבד.

רקע:

ביום 8.11.18 הוגש נגד המבקש כתב אישום המייחס לו עבירות של נהיגה בזמן פסילה בניגוד לסעיף 67 לפקודת התעבורה, נהיגה ברכב ללא רישיון נהיגה תקף (פקיעה מיום 15.9.16) בניגוד לסעיף 10(א) לפקודת התעבורה, ונהיגה ברכב ללא ביטוח תקף, בניגוד לסעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], עבירות מיום 7.11.18.

על פי המתואר בכתב האישום, בתאריך 7.11.18 בשעה 19:10 או במועד סמוך לכך, נהג הנאשם ברכב פרטי מסוג שברולט מ.ר. 4252813 בפורידס בציר הפנימי המקביל לכביש 4 מצפון לדרום או במקום סמוך לכך; כשהוא בפסילה שניתנה לו בנוכחותו בתיק פל"א 10243-04-18 אליו צורף תיק פל"א 12733-12-16 בבית משפט השלום לתעבורה בחדרה בתאריך 11.6.18 למשך 36 חודשים; כאשר רישיון הנהיגה פקע בתאריך 15.9.16; וללא פוליסת ביטוח המכסה את נהיגתו.

התיק העיקרי קבוע להקראה ליום 23.6.19, לאחר מספר דחיות לבקשת ב"כ הנאשם.

יצוין, כי העבירות המיוחסות למבקש בוצעו בזמן שהמבקש ביצע עבודות שירות בתיק 10243-04-18 הנ"ל בגין אותן עבירות, ועבירות חמורות נוספות, וכאשר מאסר מותנה לתקופה של 7 חודשים מרחף מעל ראשו.

בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה למעצר המבקש עד תום ההליכים נגדו.

בהחלטה מיום 6.12.18, לאחר שהתקבל תסקיר מעצר בעניינו של המבקש ולאור המלצת שירות המבחן, קבעה כב' השופטת מיכל דויד, כי המקרה דנן הינו מקרה אשר מתקרב לחריג לכלל החל בעבירות תעבורה, בהן ברירת המחדל הינה שחרור ואילו החריג מעצר; ואולם סברה כי יש לשקול אפשרות מידתית יותר ופוגענית פחות ממעצר מאחורי סורג וברית, וזאת בדמות מעצרו של המבקש באיזוק אלקטרוני בתנאים מגבילים, כפי שפורטו בהחלטה, לרבות צו פיקוח מעצר.

על פי הודעות היחידה לפיקוח אלקטרוני, מיום 6.2.19 שהה הנאשם במאסר מאחורי סורג וברית בגין הפסקת עבודות השירות בתיק 10243-04-18 הנ"ל עקב מעצרו בתיק זה, וביום 12.5.19 שוחרר המבקש מבית המאסר ושב למעצר בפיקוח אלקטרוני; ועל פי בקשת שירות המבחן מיום 28.4.19, בשל מאסרו לא ניתן היה לבצע את צו הפיקוח כנדרש, והתבקש להפקיע את פיקוח המעצר.

ביום 14.5.19, ובחלוף יומיים ממועד שחרורו של המבקש ממאסר וחזרתו למעצר באיזוק, עתר המבקש לביטול המעצר באיזוק ולהותיר מעצר בית לילי בלבד, וזאת בשל חלוף הזמן מעת מתן ההחלטה ע"י כבוד השופטת דויד.

המשיבה התנגדה לבקשה וטענה, כי הלכה למעשה הנאשם שוהה במעצר באיזוק אלקטרוני תקופה של כחודשיים בלבד, ולפיכך אין הצדקה בשלב הזה לבחינת תנאי מעצרו במסגרת עיון חוזר; וכי המסוכנות הנשקפת מן המבקש הינה גבוהה, ולא ניתן לאיינה בדרך של מעצר בית לילי בלבד או אף במעצר בית מלא, ובהקשר זה הפנתה להחלטת המעצר מיום 6.12.18, ולאי השלמת צו פיקוח המעצר.

ביום 3.6.19 התקיים דיון בבקשה במעמד הצדדים.

ב"כ המבקש הוסיף וטען, כי בנוסף לחלוף הזמן, עונש המאסר שנגזר על המבקש בדמות הפקעת עבודות השירות מהווה נסיבה חדשה המפחיתה מסוכנות; והמשיבה הוסיפה וטענה, כי בנסיבות העניין המבקש אינו ראוי לאמון.

הצדדים הסכימו כי ההחלטה תינתן בהיעדרם.

דין

סעיף 52(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1996 (להלן: החוק) קובע כי עיון חוזר בהחלטה בעניין הנוגע למעצר, לשחרור או להפרת תנאי השחרור בערובה, ייעשה רק אם "נתגלו עובדות חדשות, נשתנו נסיבות או עבר זמן ניכר מעת מתן ההחלטה".

הפסיקה קבעה כי המונח "זמן ניכר" הוא גמיש ויש לפרשו בהתאם לנסיבות כל מקרה על רקע איזון שעל בית המשפט לערוך בין האינטרס הציבורי כי המבקש ימשיך לשהות בתנאים שנקבעו בהחלטת השחרור ובין הפגיעה הנגרמת למבקש כתוצאה מכך. ראו בש"פ 913/08 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 25.02.2008); ובש"פ 6286/06 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 21.08.2006).

"הקביעה כי עבר 'זמן ניכר' מאז ניתנה ההחלטה נושא הבקשה לעיון חוזר "הינה תולדה של נסיבות העניין. פרק זמן מסוים ייחשב כ'ניכר' בשים לב, בין השאר, למאזן שבין הפגיעה הנגרמת לנאשם הספציפי, בשל חלוף הזמן, אל מול האינטרס הציבורי כי ימשיך לשהות במעצר באותם תנאים" (בש"פ 6286/06 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 6 (21.8.2006); ראו עוד עניין יונס, פסקה 8). נפסק כי למול חלוף הזמן, והפגיעה בנאשם, יש לשקול את "את חומרת העבירות המיוחסות לנאשם, מידת המסוכנות שלו, התנהגותו במעצר או אופן עמידתו בתנאי חלופת המעצר ונסיבותיו האישיות" (בש"פ 7797/16 מדינת ישראל נ' אל עזיז, [פורסם בנבו] פסקה 11 (10.10.2016))." (בש"פ 7371/17 **אבי רוחן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 08.10.2017)).

וראו גם עמת (מחוזי חיפה) 29160-04-19 **מנואב נ' מדינת ישראל** (28.4.19), כב' השופט ניצן סילמן:

"חלוף הזמן הקבוע בסעיף 52 לחוק המעצרים מטרתו לבסס אמון ביהמ"ש במי שמבקש לשנות מתנאי חלופת המעצר."

ובעניינינו, בהתחשב בחומרת העבירות המיוחסות למבקש, ולמסוכנות הגבוהה הנשקפת ממנו, כפי שפורטו בהחלטת המעצר מיום 6.12.18; ובנסיבות בהן העבירות המיוחסות למבקש בוצעו בזמן שהמבקש ביצע מאסר בעבודות שירות בגין אותן עבירות, ואלו הופסקו בגין העבירות כאן; - ברי כי בפרק זמן כה קצר מאז שוחרר המבקש ממאסר ושם למעצר באיזוק אלקטרוני, לא ניתן לבסס אמון.

כמו כן, בעניינינו, המבקש שהה במעצר באיזוק משך חודשיים עד למאסרו, ומיום השחרור ממאסר וחזרה למעצר באיזוק (ביום 12.5.19) ועד למועד הגשת הבקשה שבפניי (ביום 14.5.19), חלפו 2 ימים בלבד. המדובר בתקופה קצרה, ואין מדובר ב"חלוף זמן ניכר" בהתאם לתנאי סעיף 52 לחוק, ואין מקום לאחר זמן כה קצר לערוך שינוי כה משמעותי וניכר לביטול המעצר באיזוק כמבוקש.

עוד אני סבורה, כי אין בריצוי המאסר בתיק 10243-04-18 כדי להוות שינוי נסיבות המצדיק שינוי בתנאי מעצרו של המבקש, שהרי עונש המאסר כשלעצמו אינו בבחינת עובדה חדשה שהתגלתה למבקש **לאחר** הדיון במעצרו באיזוק אלקטרוני; והפסקת עבודות השירות בגין מעצרו של המבקש בתיק כאן וודאי שאינה מהווה שינוי נסיבות המצדיק **הקלה** ניכרת בתנאי המעצר כמבוקש.

אין גם בריצוי המאסר כדי להצביע על פיחות במידת המסוכנות הנשקפת מן המבקש, כנטען; שכן העבירות המיוחסות למבקש בוצעו בזמן שהמבקש ריצה מאסר בעבודות שירות, וכאשר מאסר מותנה לתקופה של 7 חודשים מרחף מעל ראשו, ואלה לא הרתיעו אותו מלבצע, לכאורה, את העבירות בעניינינו.

בכלל נסיבות אלה, אני סבורה כי האיזון בין הפגיעה הנגרמת למבקש בשל חלוף הזמן לבין האינטרס הציבורי כי ימשיך לשהות במעצר בפיקוח אלקטרוני, מוביל להותרת המבקש במעצר באיזוק.

לאור האמור לעיל, אני דוחה את הבקשה.

המזכירות תמציא העתק מהחלטתי זו לצדדים.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, כ"ט אייר תשע"ט, 03 יוני 2019, בהעדר הצדדים.